

Kirkkoherra

BRUUNO KUNNALA

on syntynyt 6. 10. 1891 Kirvussa. Hoidettuaan ylimääräisiä papinvirkoja Räisälässä, Vehkalahdella, Haminassa, Heinjoella ja Savitaipaleella, hän 1. 5. 21 tuli Ristijärven kirkkoherraksi, 1. 5. 1925 Muolaan kappalaiseksi, 1. 7. 1927 Haukivuoren kirkkoherraksi, 1. 5. 31 Kirvun kappalaiseksi, 1. 5. 36 Uukuniemen kirkkoherraksi ja 1. 5. 1944 Antrean kirkkoherraksi.

Kauniit satamat

»Jo vaivoin kuljettuamme pitkin sen rantaa saavuimme erääseen paikkaan nimeltä Kauniit Satamat.»

Apt. 27: 8.

Vaararikas oli apostoli Paavalin Välimeren matka. Myrskyinen meri uhkasi vajottaa matkaajat syvyyteensä. Satamien turviin oli pursi ohjattava meren pauhuista. »Kauniissa Satamissa» sai Paavali ja hänen kanssamatkaajansa turvan ja suojan.

Ihmiselämää voisimme myöskin verrata Välimerellä matkaamiseen. Purjehdimmehan me sillä elonmerellä, joka sijaitsee kehdon ja haudan välillä. Tällä elonmerellä uhkaavat meitä moninaiset vaarat: synnin ja luopumuksen, kärsimysten ja kuoleman vaarat. Korkeina ja uhkaavina ovat kuohuneet hyrskyt elämän välimerellä viimeisenä elettynä vuosikymmenenä. Kauniita, suojaisia satamia kaipaa elonmeren matkamies vaarojen keskellä. Hyvä Jumala on heikoille lapsilleen tällaisia turvasatamia suonutkin, jopa kaikkia ikäkausia varten.

Äidin hellä syli, isän turvaisa polvi ovat pienen lapsen kaunis satama, jossa lapsen kyyneleet kuivataan ja surut vaiennetaan.

Armas koti on lapselle, nuorelle ja vanhallekin kaunis satama, joka tarjoaa apuansa, lepoansa ja iloansa elämän vaaroissa ja taisteluissa.

Onnellinen on se lapsi, joka saa leikkinsä leikkiä oman kodin permannolla.

Onnellinen on se nuori, jolle suodaan nuoruusunelmassa unelmoida kotikoivun tai -pihlajan varjossa.

Onnellinen se mies ja nainen, joka miehuusvoimansa ja kuntonsa saa uhrata oman kodin parhaaksi.

Onnellinen se sairas ja vanhus, jonka viimeinen matka saa alkaa kotiportaiden edustalta siunatun maan portteja kohti.

Kodin piirissä ihmislapsi saa kokea pyhimmät ja siunatuimmat hetkensä. Kodin katon alla terveyden ja myötäkäymisen ilot iloitaan ja sen suojissa kärsimysten, sairauden ja vastoinkäymisten surutkin surraan. — Mikä kallis Jumalan lahja onkaan koti, kotiseutu, vanhemmat, sisaret, sukulaiset ja ystävät!

Suomen kansa, rakasta kotia ja kaikkea sen piiriin kuuluvaa! Se on kaunis satama elämän myrskyissä.

Apostoli Paavalin piti jättää Kauniit satamat ja purjehtia jälleen Välimeren myrskyihin, joista haaksirikon kärsittyään hän hädin tuskin pelastui.

Moni lapsi on jäänyt osattomaksi äidin sylin lämmöstä. Moni nuori on saanut iloita kodin piiristä, vanhempien huolehtivien silmien alta kauas maailmaan vieraille veräjille, kaupunkien liukkaille, langettaville kaduille. Nuori ihminen voi joutua silloin »kuin lastu lainehille ilman ohjaajaa».

Oudoilla asuinsijoilla, vierailla veräjillä: siirtolaisuudessa, kodittomuudessa, huolien ja murheitten alla on rakas taivaallinen Isämme suonut sydämillemme kauniin sataman, jossa turvallisuus ja huolenpito ympäröi meitä.

Jumalan sana on ihmissydämen kaunis satama.

Kun ihmissielu hiljenee Jumalan sanan ääreen saadaan kokea, kuinka Jumala sanansa kautta siunaa ja auttaa meitä. Murheelliselle sydämelle sana rientää avuksi. Se kuiskaa sydämel-

lemme: »Älkää mistään murehtiko.» »Heittäkää murheenne Hänen päällensä, joka pitää huolen teistä.» Hän, joka ruokkii taivaan linnut ja huolehtii kedon kukkasista, pitää huolta myös kuvastansa, ihmislapsesta. Älköön siis teidän sydämenne murheellinen olko, luottakaa Jumalaan ja luottakaa Jeesukseen!

Jumalan sana varoittaa synnistä. Taivaallinen Isä tahtoo lapsensa tehdä onnelliseksi. Synti turmelee ja raunioittaa ihmistä. Jumalaton vanhenee kuin vaate. Synti tuottaa raskaita ristiriitoja yksilölle, kodille ja yhteiskunnalle. Jokainen, joka syntiä tekee, on synnin orja ja joutuu paatumukseen. Se kantaa huonon palkan ajassa ja iäisyydessä. Synnin palkka on kuolema.

Kuitenkaan ei Jumalan sana opeta, että ihminen voisi kehittyä pyhäksi ja synnittömäksi. — »Jos sanomme, ettei meillä syntiä ole, me petämme itsemme eikä totuus ole meissä.» Mutta Jumalan sana vaikuttaa meissä Pyhän Hengen kautta halua kilvoitella syntiä vastaan, niin ettei ihmisen ilo ole synnissä, vaan murhe ja katumus voimattomuudesta. Jumalan sana ei myöskään opeta kilvoittelemaan meitä siinä mielessä, että me kilvoituksen kautta autuaaksi tulisimme, vaan että omistaisimme ja säilyttäisimme Kristuksessa Jeesuksessa iankaikkisen elämän. Sillä Jeesuksen siunatussa nimessä ja pyhässä sovintoveressä on meillä syntien anteeksiantamus, elämä ja autuus.

Huonoa kilvoittelijaa ahdistaa usein epäilys Jumalan armosta. Riittääkö Jumalalla niin paljon armoa ja anteeksiantamusta, kun omatunto ilmoittaa joka päivä syntivelan Jumalaa kohtaan vain kasvavan. Jumalan sana vakuuttaa, ettei armon kautta synti kartu, vaan Jeesuksessa Kristuksessa on jokapäiväinen anteeksiantamus. Kolmannen uskonkappaleen selityksessä Luther opettaa: »... jossa kristikunnassa hän joka päivä armollisesti antaa minulle ja kaikille uskoville Kristuksessa kaikki synnit anteeksi.»

Jumalan sana on ihmissydämen kaunis satama, jossa säilytämme toivon sekä ajalliseen että iankaikkiseen elämään nähden.

Mutta elämä on lyhyt. »Se pakenee kuin varjo eikä täällä ole yhtään viipymistä.» Välimeren matka päättyy kerran. Sen toi-

sella rannalla odottaa päätesatama, taivaallisen Isän koti. Jokaiselle on sinne sija valmistettu. Jeesuksen veren kautta on oikeus käydä Jumalan pyhään sisälle.

Siksi ystävä, riisuutukaamme kaikesta omastamme ja pukeutukaamme Karitsan veren valkaisemiin vaatteisiin, jotta taivaan kodin ovet meillekin avautuisivat.

Taivaan koti on Jumalan lasten kaunis satama kirkkaudessa.

Br. Kunnala.